

## Hồi Thứ Ba Mươi Sáu

### BẢN TÍN BẢN NGHỊ

Tiểu Hồng không hổ thẹn chút nào, mỉm cười nói tiếp:

– Thưa lão tiên bối, đồ đệ của tiên bối thì có thể do tiên bối đứng chủ hôn được rồi. Còn tiểu bối được Lệnh Hồ cô nương nuôi nấng dậy bảo từ hồi còn nhỏ, vậy trước khi lấy chồng cũng phải xin phép của Lệnh Hồ cô nương đã. Vậy tiên bối làm thế nào tìm thấy Lệnh Hồ cô nương, nói cho chủ nhân của tiểu bối biết, quý hồ Lệnh Hồ cô nương gật đầu, thì tiểu bối mới yên tâm kết hôn với đồ đệ của tiên bối.

Vi Ngã vừa nghe vừa gật đầu lia lia, rồi mỉm cười đáp:

– Lời nói của người rất hợp tình hợp lý. Quân tử không vong bản được. Con nhãi biết nói những lời lẽ ấy, khiến lão phu cũng phải đặc biệt coi người khác trước kia.

Tiểu Hồng càng mừng rỡ thêm, nhưng Vi Ngã sực nhớ tới một việc gì, vội cau mày hỏi:

– Con nhãi họ Tạ kia, lão phu có một việc này muốn hỏi người.

Tiểu Hồng mỉm cười hỏi:

– Cụ muốn hỏi gì xin cụ cứ hỏi đi?

Vi Ngã tươi cười hỏi tiếp:

– Không hay việc người đính hôn với Nguyên Đào đã được phép của Lệnh Hồ cô nương chưa? Nàng ta đã gật đầu chấp thuận chưa?

Lời nói này thật là châm đốt, khiến Tiểu Hồng giật mình đánh thót một cái hai má đỏ bừng, nhưng dù sao nàng vẫn là người có tiếng là bẻm mép nên chỉ thoáng cái thôi, đã bình tĩnh lại được và gật đầu mỉm cười đáp:

– Cụ khiến trách như vậy rất phải, nhưng Tiểu Hồng với Nguyên Đào tuy đã có lời nói vượt lễ giáo, nhưng chưa có cử chỉ gì quá lộ hết, đôi bên chỉ mới hứa hẹn với nhau thôi, như vậy cũng chưa là chính thức kết hôn. Bằng không, khi nào tiểu bối lại còn dám nói điều kiện với lệnh đồ như thế này nữa.

Vi Ngã vừa cười vừa nói tiếp:

– Khéo biện bạch lắm, khéo biện bạch lắm. Nếu trên giang hồ có ai tổ chức một cuộc tranh hùng về khẩu thiệt thì có lẽ người sẽ chiếm quán quân chứ không sai. Nếu không đúng như lời lão phu thì cứ cắt hai cái tai của lão phu đi.

Tiểu Hồng qua được quan ải ấy rồi, trong lòng mới yên, vừa cười vừa nói

tiếp:

– Vụ hôn nhân thứ ba là lối mua bán. Nói đến hai chữ buôn bán, thì tiền bối phải là phía bên mua và tiểu bối đây là phía bên bán. Theo thường tình mà nói, trước khi bên bán chưa nhận đủ số tiền của bên mua, thì không bao giờ có nghĩa vụ phải trao hàng cho bên mua ngay.

Vi Ngã nghe nói xong, kêu “Ồ” một tiếng và hỏi tiếp:

– Theo người, thì hình như người muốn lão phu phải dậy hết pho Mê Hôn Thủ cho người trước rồi người mới chịu làm lễ thành hôn với đồ đệ của lão phu chứ gì?

Tiểu Hồng gật đầu đáp:

– Cụ nói rất phải, sự yêu cầu này của tiểu bối không lấy gì làm quá đáng hết.

Vi Ngã xua tay vừa cười vừa đáp:

– Không quá đáng chút nào, điều thứ nhất người yêu cầu đồ đệ của ta phải đánh bại Diệp Nguyên Đào trước rồi mới thành hôn sau, để mong hoàn thành chủ trương anh hùng phu tế, như vậy rất hợp tình hợp lý. Thứ hai người yêu cầu phải được chủ nhân của người Lệnh Hồ Sở Sở gật đầu đã rồi mới thành hôn, đây là chủ trương danh chính ngôn thuận của người, cũng hợp lý lắm. Yêu cầu thứ ba của người là phải học thuộc Mê Hôn Thủ rồi mới thành hôn, để đúng với chủ trương tiền trao cháo múc của người. Điều kiện này cũng rất hợp với với quy củ của giang hồ. Xem như vậy lão phu cần phải lựa chọn một trong ba thứ hợp tình hợp lý, hợp pháp ấy mới được phải không?

Tiểu Hồng vừa cười vừa nói tiếp:

– Xin cụ cứ nghĩ kỹ đi, khi đã quyết định rồi thì chúng ta cứ theo khế ước mà hành sự, đôi bên đều phải tuân theo nhau, không bên nào được sai với quy ước cả.

Vi Ngã cười ha hả đỡ lời:

– Con nhãi họ Tạ kia, người đã nhận xét lầm lão phu rồi, đối với chuyện nhỏ nhỏ này, việc gì mà lão phu phải suy nghĩ, lão phu đã sớm quyết định rồi.

Tiểu Hồng nghe nói nghĩ bụng:

“Bất cứ đối phương lựa chọn phương thức nào, ta cũng có một thời gian để có thể nghĩ cách đào tẩu được”.

Nghĩ tới đó nàng hờ hờ hỏi tiếp:

– Cụ đã sớm quyết định rồi ư? Thế cụ lựa chọn phương thức thứ mấy?.

Vi Ngã nhanh nhẩu đáp:

– Phương thức thứ tư!

Tiểu Hồng ngạc nhiên cau mày hỏi:

– Phương thức thứ tư nào? Vừa rồi tiểu bối chỉ đề nghị có ba phương thức thôi

cơ mà?

Vi Ngã trợn mắt lên, giả bộ giận dữ la lớn:

– Con nhãi kia, chả lẽ chỉ mình người được nghĩ ba phương thức, mà lão phu đây lại không được phép đề nghị phương thức thứ tư hay sao?

Tiểu Hồng gượng cười hỏi:

– Tiểu bối thiết nghĩ, về hôn nhân ngoài ba phương thức ấy ra, thì không còn phương thức thứ tư nào nữa.

Vi Ngã cười giọng quái dị hỏi:

– Người không nghĩ ra được phải không? Phương pháp thứ tư gọi là Bá Vương cưới vợ.

Tiểu Hồng cau mày lại ngạc nhiên hỏi:

– Cái gì là Bá Vương cưới vợ?

Vi Ngã rất đắc chí, vừa cười vừa đáp:

– Ngày nọ ở trên núi Ai Lao, thủ đoạn của người đối phó với ta gọi là Bá Vương mời khách, thì bây giờ ta cũng dùng lại thủ đoạn ấy để đối phó với người, mà gọi là Bá Vương lấy vợ. Nếu người muốn lão phu giải thích, thì đây, lão phu cũng vui lòng giải thích cho người hay. Chọn ngày không bằng gặp ngày, gặp ngày không bằng tức thì, như vậy có phải là nhanh nhẩu biết bao nhiêu không, và cũng còn một nghĩa nữa là nói làm thì phải làm ngay mới là tốt.

Nói tới đó, ông ta giơ tay lên vỗ vào vai Tiểu Thanh cười như điên như khùng nói tiếp:

– Xú Bát Giới nghe thấy chưa? Có sư phụ đứng làm chủ cho người, người cứ việc nói là làm ngay, không cần biết thiên lý nhân tình với luật lệ của giang hồ gì cả, cứ việc ván đã đóng thành thuyền rồi hãy nói chuyện sau. Vì ngày nọ, khi nó dùng lửa đốt chúng ta ở trong rừng rậm, thử hỏi nó có nói thiên lý với nhân tình gì với chúng ta không? Nếu chúng ta đã bị đốt thành hai cây than rồi, thử hỏi bây giờ còn ai nói mua bán với luật giang hồ là gì với chúng ta nữa.

Tiểu Hồng nghe nói mới biết không thể nào tránh được, liền nghĩ đến vấn đề chết, nên nàng nhìn Vi Ngã cười khẩy một tiếng, trợn ngược đôi lông mày liễu lên kiêu ngạo nói:

– Lão quái vật kia, người. đừng có ban ngày nằm mơ như thế nữa, thủ đoạn Bá Vương lấy vợ đối phó với một thiếu nữ thường thì được, chứ còn đối với Tiểu Hồng này thì không ăn thua gì đâu. Bà cô này sẽ xuống dưới Diêm Vương kiện người cho coi.

Nàng vừa nói xong, đã giơ tay lên nhắm cổ họng mình đậm mạnh tức thì.

Vi Ngã biết trước thế nào nàng cũng tự tử để toàn tiết, cho nên nàng vừa giơ

tay lên thì ông ta cũng giơ lên theo cách không điểm huyết, khiến cho cô bé điều ngoa ấy không sao cử động được nữa.

Tiểu Hồng không cử động được, nhưng mắt mũi mồm tai vẫn thính như thường, nên đành nghiêng răng mím môi mắng chửi:

– Công Tôn Vi Ngã lão quái vô sỉ mà ta đốt vẫn chưa chết kia...

Nàng chưa nói dứt, thì Vi Ngã đã xua tay, vừa cười vừa đỡ lời:

– Con nhãi kia người đừng có mắng chửi như thế, và cũng đừng có hòng chết. Người phải biết, lão quái vật lửa thiêu không chết này thần thông quảng đại lắm, ma lực vô biên, dù người có tới Vọng Hương Đài ta cũng có thể kiếm lão Diêm Vương nói vài lời là có thể lôi kéo được người ở trong Quỷ Môn Quan quay trở về dương thế này, và vẫn phải làm vợ cho đồ đệ của lão quái này.

Tiểu Hồng lại thét lớn:

– Công Tôn lão quái kia, nếu người làm bừa như vậy, phải biết sự báo ứng của trời đất không xa đâu. Nếu một ngày kia người lọt vào tay Tạ Tiểu Hồng này, hay là vào tay của chủ nhân ta, Lệnh Hồ Sở Sở với Nhiếp Tiểu Thanh tử tử, thì thế nào cũng xé xác người ra, ăn thịt người và hút hết máu của người.

Vi Ngã nghe xong, lắc đầu vừa cười vừa đáp:

– Con nhãi kia, bây giờ người là cô dâu rồi, không nên dữ tợn như thế, và cũng đừng bắt chước những mục tú bà chửi đường chửi chợ như vậy. Hãy ngoan ngoãn hầu hạ Xú Bát Giới, đồ đệ của ta trước, chờ tới sáng mai, già này còn phải báo ơn cho người. Ta cam đoan sẽ dạy cho người hết pho Cửu Cung Bát Quái Mê Hồn Thủ.

Nói xong, ông ta lại cười ha hả, quay người đi ra bên ngoài thạch thất, và thuận tay đóng kín cửa thạch thất lại.

Tiểu Thanh lẳng lặng đi tới gần, khẽ ẵm Tiểu Hồng đem lên trên sập đá.

Tiểu Hồng lo sợ đến mất hồn vía, người run lấy bầy, nghiêng răng mím môi hỏi:

– Người... người... có vô sỉ như... sư phụ của người không? Có thật người lại... đê hèn giở thủ đoạn... hà hiếp ta thật phải không?

Tiểu Thanh chỉ mỉm cười thôi, chứ chẳng nói chẳng rằng, đặt Tiểu Hồng nằm trên sập đá rồi, cởi quần áo của nàng ta, làm như con ma háo sắc thật sự.

Tiểu Hồng bị điểm huyết tê, không có hơi sức phản kháng, chỉ tức giận và lo âu đến hai hàng lệ nhỏ ròng xuống thôi.

Tiểu Thanh thấy nàng ta như vậy, không nhẫn tâm chút nào, nhưng biết Công Tôn Vi Ngã thế nào cũng đứng ngoài nghe lỏm nên một mặt nàng làm ra vẻ nghịch ngợm, một mặt dùng Nhĩ Ngữ Truyền Âm bảo Tiểu Hồng rằng:

– Hiền muội mau lớn tiếng khóc đi, cứ khóc lên là việc gì cũng xong xuôi ngay.

Tuy Tiểu Hồng không hiểu sao đối phương lại bảo mình khóc như thế, nhưng vì lúc này nàng đã bàng hoàng, không còn biết xử sự ra sao, nên nghe thấy Tiểu Thanh bảo như vậy, nàng liền thất thanh khóc òa lên ngay.

Nàng vốn dĩ vừa đau lòng, vừa uất ức, nên khi thất thanh khóc tất nhiên là phải khóc một phen cho thật thỏa và khiến ai nghe cũng phải động lòng thương.

Vi Ngã ở ngoài cửa nghe thấy Tiểu Hồng khóc lại cười ha hả, có vẻ đắc trí lắm. Tiếng cười của ông ta là ám hiệu ông ta đã bàn trước với Tiểu Thanh, khi nào ông nhận thấy sự trả thù này đã đích đáng rồi, nên ngừng tay ngay, cho nên Tiểu Thanh nghe thấy tiếng cười của ông ta rồi, liền cười khẩy nói với Tiểu Hồng rằng:

– Tạ Tiểu Hồng, người còn khóc cái gì nữa? Chả lẽ hai chúng ta kết làm vợ chồng như vậy không xứng đôi vừa lứa hay sao?

Tiểu Hồng thấy Tiểu Thanh vừa dặn mình khóc, bây giờ lại nói như vậy, nàng thắc mắc khôn tả, liền trở mắt lên nhìn Tiểu Thanh.

Tiểu Thanh tức cười hỏi:

– Sao cô bé lại ngây ngô ngốc nghếch như thế? Ta hỏi người có chịu lấy ta không?

Lúc này Tiểu Hồng đã bớt hoảng sợ và nghĩ ra giọng nói của Tiểu Thanh quen thuộc lắm, nên nàng rất ngạc nhiên, vội hỏi tiếp:

– Người tên là gì? Sao tôi nhận ra giọng nói của người... quen thuộc lắm?

Tiểu Thanh mỉm cười đáp:

– Có lẽ chúng ta có duyên với nhau cho nên cô nương mới cảm thấy lời nói của tôi rất quen thuộc. Còn về tên họ, thì tạm thời cô nương không nên nhắc nhở tới vội, vì hễ ta nói tên họ thì thế nào cô nương cũng lại khóc ngay cho mà coi.

Tiểu Hồng càng nghe càng nghi ngờ thêm, nhưng vì Tiểu Thanh vẫn dùng giọng đàn ông, nên nàng vẫn không sao đoán ra được nàng là ai. Vì vậy nàng rất kiêu ngạo đáp:

– Người cứ nói đi, bất cứ người là ai, ta quyết không khóc nữa đâu.

Tiểu Thanh vừa cười vừa đáp:

– Một hiệp nữ bướng bỉnh như thế này, ai trông thấy mà chả thương yêu? Nếu quả thật cô nương không muốn lấy kẻ này làm chồng, thì kẻ này vui lòng làm vợ cho cô nương cũng không sao.

Tiểu Hồng thất kinh hỏi tiếp:

– Người nói gì thế? Người bảo làm vợ cho ta ư?

Đến lúc này Tiểu Thanh mới xoay sang giọng đàn bà nũng nịu cười và đáp:

– Nếu người không phải là công tử giả hiệu, thì Nhiếp Tiểu Thanh này thế nào cũng cam tâm vì tình mà chết.

Nghe thấy cái tên Nhiếp Tiểu Thanh và giọng nói thỏ thẻ của đối phương, thoát tiên Tiểu Hồng còn hoài nghi, sau mới vỗ nhẽ và quả đã thất thanh khóc lóc ngay.

Biết cô bé này từ khi chia tay đến giờ thế nào cũng chịu đựng rất nhiều sự oan ức, cho nên Tiểu Thanh cứ để yên cho Tiểu Hồng khóc cho thực hết nước mắt đã. Còn nàng một mặt cải trang, một mặt vừa giải huyết cho Tiểu Hồng rồi mới mỉm cười đáp:

– Hồng muội không nên trách cứ cha của ngu tử...

Nàng chưa nói dứt, Tiểu Hồng đã trợn tròn xoe đôi mắt lên, ngơ ngác hỏi:

– Sao Công Tôn Vi Ngã lại là cha của Thanh tử được?

Tiểu Thanh mỉm cười đáp:

– Thoạt tiên cụ ấy là sư phụ của ngu tử. Sau mới thành nghĩa phụ.

Tiểu Hồng kêu ủa một tiếng, thất kinh hỏi:

– Chẳng lẽ ngọn lửa của tiểu muội đốt khu rừng rậm ở trên núi Ai Lao, cả Thanh tử cũng bị vạ lây ư?

Tiểu Thanh gật đầu đáp:

– Ngày hôm đó, có lẽ vì Hồng muội thấy tổn công đi xa hàng ngàn dặm, rốt cuộc không được toại nguyện, rồi tức giận hóa thành u mê mà đã vội vàng phóng hỏa thiêu nhanh như thế. Nếu chỉ đốt chậm một chút thôi, thì Thanh tử đã ra ngoài rừng gọi Hồng muội ngay.

Tiểu Hồng bủ môi đỡ lời:

– Thế ra vị cha già ấy đã thâu Nhiếp Tiểu Thanh thông minh tuyệt đỉnh làm đồ đệ rồi? Thảo nào mới từ chối Tạ Tiểu Hồng ngu xuẩn này.

Tiểu Thanh tức cười đỡ lời:

– Hồng muội đừng có tức giận vội, có phải cha của Thanh tử coi Hồng muội không ra gì đâu? Bệnh tê liệt lâu năm của cụ ấy nhờ có ngọn lửa của Hồng muội thiêu đốt đã lành mạnh hẳn, nên tấn tuồng ngày hôm nay là trả thù giả mà đền ơn thật đấy.

Tiểu Hồng gượng cười nói tiếp:

– Cái lối trả thù như vậy quả thật tình nghịch quá khiến tiểu muội hoảng sợ chí chết. Nhưng không hiểu cụ ấy sẽ giở trò gì ra để đền ơn cho tiểu muội?

Tiểu Thanh vuốt tóc Tiểu Hồng, mỉm cười đáp:

– Hồng muội hà tất phải hỏi lại ngu tử làm chi nữa? Vừa rồi cha của ngu tử

chả đã nói rõ cho Hồng muội hay rồi là gì?

Tiểu Hồng mừng rỡ đến nhảy bắn người lên, vội hỏi lại:

– Thanh tử, có thật nghĩa phụ của Thanh tử bằng lòng truyền thụ ba trăm sáu mươi lăm thức Cửu Cung Bát Quái Mê Hồn Thủ cho Tiểu Hồng đấy không?

Tiểu Thanh gật đầu đáp:

– Hồng muội cứ yên trí, xưa nay cha của ngu tử không hứa thì thôi, cái gì đã hứa rồi là không bao giờ không thực hành hết.

Tiểu Hồng nghe nói vội lấy tay áo gạt lệ, nhìn ra ngoài cửa phòng vừa cười vừa nói:

– Công Tôn lão bá bá, mối thù của bá bá, đã trả đủ rồi, thì bây giờ xin bá bá truyền thụ pho Mê Hồn Thủ cho tiểu bối đã mơ tưởng rất lâu rồi đi!

Vi Ngã cười ha hả, đẩy cửa bước vào, tay trở Tiểu Hồng, cau mày hỏi:

– Trên thiên hạ này có rất nhiều đàn ông, sao con nhãi này lại cứ lựa chọn phải Diệp Nguyên Đào, đồ đệ của kẻ thù của lão phu như thế? Bằng không, thì ta sẽ truyền thụ hết tuyệt học của ta cho hai con nhãi người. Như vậy có phải là... Tiểu Hồng tủm tủm cười đỡ lời:

– Lão bá bá với Công Tôn Độc Ngã, một sống một chết, người ở trần gian, người ở trên trời, xa cách nhau như vậy, còn tranh giành sự thắng bại như thế làm chi nữa? Lão bá bá cho phép Tiểu Hồng được như Thanh tử, gọi bá bá bằng cha. Như vậy, có phải là Nguyên Đào sẽ trở nên con rể nuôi của cha không?

Vi Ngã nghe nói cười giọng quái dị đáp:

– Con nhãi này lại thông minh hơn cả Thanh tử của người...

Không đợi chờ cho Vi Ngã nói dứt lời, Tiểu Hồng vội xua tay, vừa cười vừa đỡ lời:

– Lão bá bá không nên nói như thế. Nếu con chỉ thông minh bằng được một nửa của Thanh tử thì khi ở núi Ai Lao, con đâu đến nỗi bị người ta cự tuyệt và tức giận đến phải dùng lửa thiêu đốt khu rừng rậm như thế?

Vi Ngã đảo tròn đôi người một vòng, mỉm cười đáp:

– Hồng nhi, lão phu có một việc rất quái dị, nghĩ không ra nay rất muốn hỏi người.

Tiểu Hồng nghe thấy Vi Ngã gọi mình là Hồng nhi, liền đổi giọng rất dịu dàng, nắm lấy hai tay của Vi Ngã mỉm cười hỏi lại:

– Cha có việc quái dị gì muốn hỏi con thế?

Vi Ngã nghe thấy Tiểu Hồng gọi mình là cha như vậy hơn hở vô cùng, đưa mắt nhìn Tiểu Thanh, lại nhìn Tiểu Hồng mà cười ha hả, vuốt râu hỏi tiếp:

– Hồng nhi, cha nghe Thanh tử của con nói, hai con ở trên Lãnh Trúc Bình đã được tin của Mộ Quang đã chết và đã đào mộ của y ra xem, sao bây giờ y lại sống lại như thế này?

Tiểu Hồng nghe nói, nhìn Tiểu Thanh mỉm cười đáp:

– Thanh tử, ngày đó chị em chúng ta đều bị mắc hạm Lãnh Trúc tiên sinh, ông già họ Trà ấy, cái xác ở trong áo quan là La Tĩnh Thạch người mà Ngải Thiên Trạch định giới thiệu cho cha, chứ không phải là Mộ Quang đâu.

Nói xong, nàng liền kể chuyện mình phát hiện Mộ Quang chưa chết, liền quyết tâm đi thăm dò, không ngờ gặp phải Ngải Thiên Trạch với Trí Thông Tăng, mình mới cải trang thành Tĩnh Thạch, đi núi Ai Lao xin học võ, không ngờ bị cha cự tuyệt, rồi phóng hỏa đốt rừng, chặt đứt hai bàn chân của Thiên Trạch, quen biết Nguyên Đào như thế nào, đại náo Bàn Long Giáp ra sao, trải qua bao sự gian nan nguy hiểm, chết rồi lại được phục sinh, vân vân... đều kể hết cho Tiểu Thanh với Công Tôn Vi Ngã hay.

Tiểu Thanh nghe xong mới vỡ lẽ, nhưng sức nghĩ tới một việc, liền mỉm cười hỏi:

– Hồng muội, Nghiêm Mộ Quang chưa chết, tại sao lại hủy hoại một nửa mặt bên trái đi như thế? Trái lại võ công của y lại tiến bộ một cách rất kinh người, thế là nghĩa lý gì?

Tiểu Hồng vừa cười vừa đáp:

– Thanh tử không nên nóng lòng như thế vội, câu chuyện mà tiểu muội vừa kể chỉ là một phần trước thôi, chứ còn nửa sau tiểu muội đã nói hết đâu? Chắc Thanh tử không ngờ nửa mặt trái của Mộ Quang lại bị sư phụ của y phá hủy phải không?

Công Tôn Vi Ngã ngạc nhiên xen lời hỏi:

– Trà Nhất Minh tuyên bố Mộ Quang đã chết và lập ngôi mộ giả như vậy, mục đích là muốn Mộ Quang đoạn tuyệt với mọi sự quấy nhiễu ở bên ngoài, để cho y nhất tâm tu luyện võ công. Đủ thấy Nhất Minh thương truyền nhân duy nhất ấy như thế nào. Nhưng tại sao ông ta lại hủy bộ mặt của Mộ Quang như thế là nghĩa lý gì?

Tiểu Hồng thở dài một tiếng, lắc đầu đáp:

– Mỗi người có một ý nghĩ riêng, con không dám phê bình, cử chỉ của Lãnh Trúc tiên sinh phải hay trái, mà chỉ mong cha với Thanh tử cho biết cao kiến thôi.

Nói xong, nàng uống một ngụm nước rồi kể lại câu chuyện của Lãnh Trúc tiên sinh ở Huyết Hà Cốc truyền thụ cho ba môn tuyệt nghệ cho Mộ Quang như thế nào cho Vi Ngã với Tiểu Thanh hay.

Nghe xong câu chuyện ấy, Tiểu Thanh không sao đoán ra được tại sao Lãnh

Trúc tiên sinh lại hủy bộ mặt của Mộ Quang như vậy, còn Vi ngã thì cười khẩy đáp:

– Theo ý của cha thì Trà Nhất Minh là một tên hồ đồ, ngoan cố ngu xuẩn...

Tiểu Hồng nghe thấy Vi Ngã chửi Nhất Minh như thế thì cũng phải tức cười, vội đỡ lời hỏi:

– Cha đừng có hỏi người ta như thế vội. Nếu là cha, đứng vào địa vị đó, thì cha sẽ xử trí ra sao?....

Không đợi chờ Tiểu Hồng nói dứt, Vi Ngã đã cười giọng quái dị mà nói tiếp:

– Nếu cha có một người đồ đệ đẹp trai như Mộ Quang, cha không những không hủy bộ mặt đẹp của y, không cấm y vĩnh viễn xa lánh tình duyên, mà còn cho phép y lấy tám thiếu nữ tuyệt đẹp mới thôi, ít nhất cũng bắt y phải lấy Lệnh Hồ Sở Sở, Âm Tố Mai với hai chị em con, thâu cả tứ cảnh một lúc chứ không khi nào lại để cho Tạ Tiểu Hồng người bị Diệp Nguyên Đào tiểu quỷ cướp mất như vậy.

Nghe tới đó, Tiểu Hồng hổ thẹn vô cùng, liền đỡ lời:

– Cha chỉ biết mắng chửi Lãnh Trúc tiên sinh là hồ đồ, ngoan cố, ngu xuẩn, nhưng chính cha mới thực là người không đứng đắn tí nào. Nói thực cho cha hay, Mộ Quang đã có Lệnh Hồ cô nương với Âm Tố Mai rồi, còn Nguyên Đào, còn cũng không muốn anh ấy bị lép vế mà thế nào cũng ghép Thanh tử...

Nàng vừa nói tới đó, Tiểu Thanh la lớn: “Hồng muội muốn chết phải không?” Vừa nói nàng vừa điểm luôn hai ngón tay vào dưới hông của Tiểu Hồng luôn.

Vội lui sang bên, Tiểu Hồng cười khanh khách nói tiếp:

– Thanh tử đừng có bề ngoài phản đối, trong bụng mừng thầm như thế làm chi. Con gái chỉ trừ có hư thân mất nết, hay xấu xí quá thôi, chứ ai chả sớm thì chày phải lấy chồng cơ chứ? Chị em chúng ta như ruột thịt, nếu cùng lấy một chồng có phải là càng thân thiết thêm không?

Nàng vừa nói tới đó thì Tiểu Thanh hổ thẹn vô cùng, ra chưởng như gió, nhẩy xổ lại tấn công luôn. Nàng vội núp ở sau lưng Vi Ngã, vừa cười vừa la lớn:

– Cha phải giúp con mới được, Thanh tử đã được cha truyền thụ cho những thế võ cao minh, như vậy con chống đỡ làm sao được?

Vi Ngã thấy hai đứa con nuôi đùa rỡ như vậy, cao hứng vô cùng, vội chìa tay ra ngăn cản Tiểu Thanh và cười ha hả nói:

– Hai người đừng có đánh nhau như thế vội, trước hết lão phu phải xem Diệp Nguyên Đào có đủ tư cách không đã, và xem y có đủ phước như thế không nữa. Nếu lão phu trông thấy nó không ra cái thể thống gì, thì đừng có nói Thanh nhi, ngay cả Hồng nhi lão phu cũng không gả cho y đâu.

Tiểu Thanh thấy Vi Ngã có vẻ bình Tiểu Hồng, tức giận đến phùng mồm trợn mép đậm chân mấy cái và kêu la liên:

– Được lắm, cha có Hồng nhi là bỏ ngay Thanh nhi. Cha còn nhớ Hồng nhi đã dùng lửa thiêu đốt cha ở trong rừng rậm trên núi Ai Lao không và ai đã cứu cha thoát khỏi bể lửa như thế?

Vi Ngã cười giọng quái dị đáp:

– Có thực Thanh nhi hoàn toàn trung thành với cha không? Vừa rồi con chả dùng Nhĩ Ngữ Truyền Âm bảo Hồng nhi cứ lớn tiếng khóc đi là gì?

Tiểu Thanh nghe thấy Vi Ngã nói như thế hổ thẹn vô cùng, liền nức nở khóc.

Công Tôn Vi Ngã thấy Tiểu Thanh khóc cuống cả chân tay lên, vội chạy lại vỗ vai nàng khẽ kêu gọi:

– Thanh nhi, Thanh nhi...

Ông ta càng an ủi bao nhiêu thì Tiểu Thanh càng khóc lóc thêm bấy nhiêu, nàng nức nở nói:

– Cha không có lương tâm chút nào... quên cả việc con chải đầu cho, chải râu cho, nếu không có Nhiếp Tiểu Thanh này, thì ngày hôm nay cha làm sao được trông thấy bãi cát vàng mênh mông, làm sao được trông thấy trời băng bể tuyết như thế này? Có lẽ bây giờ cha còn nằm trong ở trong đóng lá khô tại khu rừng rậm trên núi Ai Lao, người không ra người, ma không ra ma, suốt ngày chỉ ăn sâu độc, uống máu cầm thú!

Vi Ngã thấy Tiểu Thanh cứ khóc hoài như vậy, không biết cách gì an ủi được, cuống cả chân tay lên. Tiểu Hồng thấy thế mỉm cười nói:

– Thế ra cha không sợ trời, không sợ đất, mà chỉ sợ con gái khóc lóc thôi, nhưng con có cách có thể làm cho Thanh tử không khóc nữa.

Vi Ngã nghe nói vội hỏi Tiểu Hồng:

– Hồng nhi nói mau đi, con có cách gì làm cho Thanh tử con khỏi khóc?

Tiểu Hồng vừa cười vừa đáp:

– Thanh tử rất trung thành với chủ của chúng con là Lệnh Hồ Sở Sở cô nương, bây giờ chị ấy lo nhất là vấn đề giữa chủ nhân của chúng con với Nghiêm Mộ Quang và Âm Tố Mai, làm thế nào khiến bộ ba ấy được đoàn tụ một cách êm đẹp là chị ấy hài lòng rồi. Cho nên nếu cha chịu nhận sẽ giải quyết vấn đề nan giải ấy thì thế nào Thanh tử cũng cười khì mà cũng không trách cha là vô tâm nữa đâu.

Công Tôn Vi Ngã nghe xong, vội mỉm cười nói với Tiểu Thanh rằng:

– Thanh nhi cứ việc yên tâm đi, cuộc nhân duyên phức tạp của Lệnh Hồ Sở Sở với Nghiêm Mộ Quang và Âm Tố Mai, cha sẽ cam đoan giải quyết cho. Bất cứ dùng thủ đoạn hay cách nào, thế nào cha cũng làm cho họ được kết duyên với nhau

một cách rất êm đẹp.

Tiểu Thanh khóc như vậy, phần vì hổ thẹn và phần cũng giả bộ. Bây giờ nàng nghe thấy Vi Ngã nhận lời, quả nhiên nàng cười ngay được và quay đầu lại nói:

– Cha không nên nói khoác như thế, việc này không phải là dễ làm đâu.

Vi Ngã cười giọng quái dị đáp:

– Lão phu không tin việc đó khó làm, nhưng bây giờ trước hết phải tìm cho ra Lệnh Hồ Sở Sở đã.

Tiểu Thanh mỉm cười đỡ lời:

– Cha đừng dùng lý do ấy để thoái thác, con đã tìm thấy chỗ ẩn thân của Lệnh Hồ cô nương với Âm Tố Mai rồi.

Tiểu Hồng nghe nói mừng rỡ khôn tả, vội tiến lên hai bước nắm tay Tiểu Thanh với giọng run run hỏi:

– Có thực Thanh tỷ đã tìm thấy cô nương rồi không? Hiện giờ... cô nương ở đâu thế?

Tiểu Thanh đáp:

– Cô nương với Âm Tố Mai hai người ở trong núi A Nhĩ Kim, Âm Tố Mai còn sinh được một người con cho Nghiêm Mộ Quang đấy.

Tiểu Hồng vội hỏi:

– Tiểu muội cũng biết hai vị ấy hiện đang ở trong núi A Nhĩ Kim, nhưng....

Tiểu Thanh xoa tay vừa cười vừa đỡ lời:

– Hồng muội không nên nóng tính như thế vội, để cho ngu tử uống xong chén nước rồi sẽ thư thả mà kể tiếp cho Hồng muội hay.

Vi Ngã kêu “Ồ” một tiếng và nói với Tiểu Thanh:

– Thảo nào lúc nãy cha thấy Thanh nhi trở về vẻ mặt hớn hở, thì ra con đã tìm thấy chỗ ẩn núp của Lệnh Hồ Sở Sở và Âm Tố Mai rồi.

Tiểu Thanh gật đầu đáp:

– Lần này con gặp chủ nhân thực là cả một sự ngẫu nhiên và may mắn đúng như câu cổ nhân vẫn thường nói: “có ý trồng hoa, hoa chẳng nở, vô tâm cắm liễu, liễu thành rừng”.

Nói xong, nàng từ từ uống một hạm nước, rồi mới kể chuyện gặp gỡ Sở Sở như thế nào cho Vi Ngã với Tiểu Hồng hay.

–Thì ra từ khi Tiểu Thanh đưa Vi Ngã đến ở núi A Nhĩ Kim rồi thường thường cứ ra đi bên ngoài hỏi thăm những người dân với những người đi săn ở trong núi. Nàng thăm dò mãi cũng không có kết quả gì, trong lòng rất lo âu, ngày hôm nay nàng đi xa hơn mọi ngày, tới tận Thiên Tâm Cốc khẩu để dò xét.

Lần thứ nhất nàng tới Thiên Tâm Cốc khấu hỏi thăm, mới biết Thiên Tâm nữ sĩ đã dọn đi nơi khác.

Con đường đi vào Thiên Tâm Cốc đã dùng một tảng đá nặng hàng nghìn vạn cân phong bế, nên nàng tới đó quanh quẩn mãi mà cũng không thâm lượm được một chút manh mối nào cả.

Tiểu Thanh đang rầu rĩ, thì bỗng nghe thấy trong Thiên Tâm Cốc có mấy tiếng hổ gầm vọng ra.

Mấy tiếng hổ gầm ấy làm cho Tiểu Thanh rất hoài nghi và nghĩ bụng:

“Cốc khẩu đã bị phong tỏa, sơn cốc ở bên trong đã thành tử cốc, hổ ở đâu mà vào trong được, và nó chạy vào trong tử cốc làm chi?”

Nàng đã nghi ngờ như thế, liền muốn vào trong sơn cốc xem sao, may ra gặp có người ở trong đó, thì chắc họ thế nào cũng biết có trận ác chiến ngày mùng bảy tháng bảy ở cốc khẩu như thế nào?

Tiểu Thanh đã quyết định như vậy, liền phi thân qua tảng đá nặng hàng nghìn vạn cân đó mà tiến thẳng vào trong Thiên Tâm Cốc, đi được một quãng đường, nàng lại thấy có mấy đống đá cao chừng bảy tám trượng, bịt kín đường lối đi vào trong sơn cốc.

Nàng cau mày lại đang định phi thân nhảy qua đống đá đó, thì bỗng thấy trước mặt có một bóng người áo trắng từ trên trời giáng xuống. Nàng vội lui về phía sau mấy thước, định thần nhìn kỹ, mừng rỡ quá suýt tí nữa thì chết giắc ngay tại chỗ. Thì ra người vừa ở trên trời nhảy xuống đó chính là Lệnh Hồ Sở Sở mặt lạnh như băng và mặc quần áo tang chế:.

Tiểu Thanh trông thấy vẻ mặt của chủ nhân lạ lùng như vậy, rất kinh ngạc vội nói:

– Thưa cô nương, tỳ nữ... đi Ai Lao...

Nàng vừa nói tới đó, thì Sở Sở đã lạnh lùng đỡ lời:

– Tiểu Thanh khỏi cần phải nói chuyện đi Ai Lao cho cô nương nghe nữa. Từ nay trở đi Lệnh Hồ Sở Sở đã tạ tuyệt hết ân oán của giang hồ, không muốn hỏi han đến một chút việc thường tục gì của trần gian nữa và cũng cấm không cho một người nào vào trong Thiên Tâm Cốc, Tiểu Thanh đi mau lên.

Tiểu Thanh theo hầu Sở Sở từ hồi còn nhỏ, chưa bao giờ thấy chủ nhân lại có sắc mặt và đối xử lạnh lùng với mình bao giờ, nên nàng rất đau lòng, ứa nước mắt ra nghẹn ngào hỏi:

– Tại sao... cô nương lại...

Sở Sở không muốn nghe nàng nói thêm, đã lớn tiếng quát bảo:

– Tiểu Thanh có mau đi ngay không, và từ giờ trở đi cấm người không được vào đây nữa. Bằng không, ta sẽ dùng chưởng đánh chết người ngay.

Tiểu Thanh thấy thế càng thắc mắc, không hiểu, ứa nước mắt ra nghiêng rằng mím môi nói tiếp:

– Cô nương có đuổi nữ tỳ đi cũng không sao, nhưng cần phải cho biết lý do. Bằng không Thanh nhi đành để cho cô nương đánh chết cũng không chịu lui nửa bước.

Thấy Tiểu Thanh nói thế, Sở Sở đành phải lạnh lùng hỏi:

– Tại sao Tiểu Thanh lại lừa dối cô nương như vậy?

Tiểu Thanh ngạc nhiên, vừa cười vừa hỏi lại:

– Cô nương nói việc gì thế? Thanh nhi hầu hạ cô nương xưa nay vẫn trung thành, có bao giờ dám lừa dối cô nương đâu?

Sở Sở dùng giọng mũi kêu “hừ” một tiếng và nói tiếp:

– Tiểu Thanh khéo nói lắm, thế sao người không nói cho ta biết cái tin Mộ Quang đã chết?

Tiểu Thanh nghe nói giật mình đến thót một cái, ngập ngừng đáp:

– Sao cô nương lại... biết... Nghiêm tướng công đã chết?

Lệnh Hồ Sở Sở cười khẩy đáp:

– Người còn muốn chối phải không? Đó là Âm Tố Mai muội đã nói cho ta hay!

Tiểu Thanh nghe thấy chủ nhân mình đã gọi Tố Mai là muội muội, liền ngạc nhiên hỏi:

– Sao cô nương lại...

Sở Sở lạnh lùng nói tiếp:

– Nếu ta không nói rõ nội tình ra, chắc người vẫn không cam tâm. Lam Ung Đàm Cán đã lên Lãnh Trúc Bình, phát giác ngôi mộ của Mộ Quang và đã đào mộ mở quan tài ra.xem, thấy trong có xác, dưới xác có cung tên của Mộ Quang vẫn thường dùng.

Nghe tới đây, Tiểu Thanh mới biết không thể nào giấu diếm được nữa, đành phải ứa lệ đáp:

– Cô nương đã biết việc này, thì hãy xin nghe Tiểu Thanh giải thích...

Sở Sở xoa tay nói tiếp:

– Người khỏi cần phải giải thích gì nữa, vì thấy người với Tiểu Hồng theo ta đã lâu năm, nên ta mới xá tội cho. Bây giờ ta hãy nói ý định của ta cho người biết, nghe xong phải rời khỏi nơi đây ngay, vĩnh viễn không được quay trở lại và cũng không được cho Tiểu Hồng biết ta ở trong Thiên Tâm Cốc này.

Tiểu Thanh biết tính nết của Lệnh Hồ Sở Sở nói một là một, nói hai là hai,

nên không dám trái lệnh, chỉ gật đầu vâng lời.

Sở Sở thấy Tiểu Thanh đã gật đầu, liền thở dài một tiếng và nói tiếp:

– Mộ Quang đã chết, cô nương với Âm Tố Mai còn tranh giành làm chi nữa, trái lại đồng bệnh tương lân, kết làm chị em. Huống hồ Tố Mai lại sinh được một đứa con trai, nhờ vậy mà họ Nghiêm mới khỏi tuyệt tự Hai chị em ta liền thề với nhau ẩn cư ở trong Thiên Tâm Cốc, tuyệt hết trần duyên, nhất tâm nhất trí dùng hết tài ba hơi sức của hai người để nuôi nấng dậy bảo đứa nhỏ. Mong nó sau này lớn lên làm vẻ vang cho họ Nghiêm, để an ủi anh linh của Mộ Quang ở nơi chín suối.

Tiểu Thanh nói tiếp:

– Hình như vừa rồi tiểu tỷ nghe thấy trong sơn cốc có tiếng hổ gầm thì phải?

Sở Sở đáp:

– Vì thiếu sữa cho thằng nhỏ uống, cô nương mới phải đi bắt mấy con hổ cái về chịu khó dậy bảo, để dùng sữa hổ nuôi đứa bé.

Nói tới đó thần sắc lại biến đổi, mắt tia ra hai luồng ánh sáng chói lọi, nàng nhìn thẳng vào mặt Tiểu Thanh, trầm giọng nói tiếp:

– Tiểu Thanh theo cô nương bấy nhiêu năm, tất nhiên phải biết tính nết của cô nương, tính của cô nương nói một là một, cô nương với Âm Tố Mai đã hẹn với nhau, cấm không cho một người nào bước vào Thiên Tâm Cốc, nếu Tiểu Thanh vô tâm đột nhập, thì chỉ bị cảnh cáo khuyên răn thôi, còn cố ý xông vào thì phải bị giết ngay chứ không tha. Lời nói của cô nương đã hết, Tiểu Thanh đi ngay đi. Tiểu Thanh với Tiểu Hồng muốn lấy chồng cũng được, mà muốn tiếp tục du lãng giang hồ càng hay.

Tiểu Thanh khóc sụt mướt nói tiếp:

– Cô nương, tất nhiên Thanh nhi phải nghe lời cô nương, nhưng từ nay chúng ta vĩnh biệt...

Sở Sở rầu rĩ thở dài xua tay đỡ lời:

– Chưa chắc từ giờ trở đi vĩnh biệt hẳn quý hồ đứa trẻ mà trưởng thành, học xong tuyệt nghệ, ta với Tố muội sẽ đem nó đi xông pha giang hồ, làm rạng rỡ cho tổ tông, như vậy lúc ấy thầy trò ta có thể trùng phùng lại được, nhưng từ nay trở đi không còn danh nghĩa thầy trò nữa, vậy khi tái kiến cứ gọi nhau là chị em.

Tiểu Thanh càng khóc sụt mướt thêm và định nói thêm, thì Sở Sở đã biến sắc mặt trầm giọng đuổi ngay. Tiểu Thanh không dám trái lệnh, đành phải vái Sở Sở ba lạy và rụt rè khỏi Thiên Tâm Cốc luôn.

Khi ra khỏi sơn cốc, Tiểu Thanh lại rất mừng rỡ và nghĩ bụng:

“Nghĩa phụ của ta có tài ba thông thiên động địa, quý hồ biết được chỗ ở chủ

nhân rồi cha con ta bàn tán với nhau thế nào cũng có cách mời được chủ nhân ra khỏi sơn cốc”.

Tiểu Thanh vừa nói tới đó, thì Tiểu Hồng đã mỉm cười đỡ lời:

– Thanh tử cứ yên tâm, việc này không khó khăn chút nào.

Tiểu Thanh cau mày lại hỏi:

– Không khó sao được, Hồng muội đừng có coi thường việc này, hình như cô nương đã chán nản hết sự đời, cắt đứt hết tình duyên, thái độ cứng rắn lắm.

Tiểu Hồng mỉm cười nói tiếp:

– Thanh tử không nên buồn rầu như thế, quý hồ hốt thuốc đúng căn bệnh, thì việc khó khăn đến đâu cũng giải quyết xong.

Tiểu Thanh gượng cười nói tiếp:

– Hồng muội nói dễ nghe lắm, ai mà chả biết hốt thuốc đúng căn bệnh gì mà chả khỏi được, nhưng thử hỏi thuốc đó lấy ở đâu?

Không đợi chờ Tiểu Thanh nói xong, Tiểu Hồng đã chỉ vào mũi mình mà đỡ lời:

– Thanh tử có biết thứ thuốc diệu dược ấy kiếm ở đâu ra không? Đây, chính là Tiểu Hồng tôi.

Tiểu Thanh nguýt Tiểu Hồng một cái giả bộ hờn giận rồi nói tiếp:

– Được, Hồng muội đã nói khoác như vậy, thì mau cho ngu tử xem thứ diệu dược ấy là thứ thuốc gì?

Tiểu Hồng nói tiếp:

– Tiểu muội có hai môn linh dược tất cả.

Tiểu Thanh càng thắc mắc không hiểu, vội nói tiếp:

– Hồng muội có linh dược gì, nói mau lên.

Tiểu Hồng vừa cười vừa đáp:

– Thanh tử đừng có khinh thường, tiểu muội có một nhân sâm tinh với một vị thành hình hà thủ ô.

Tiểu Thanh càng kinh ngạc hơn, ngần người ra hỏi tiếp:

– Hồng muội kiếm ở đâu ra được nhân sâm tinh với Hà thủ ô thế?

Tiểu Hồng rất đắc chí, cười khanh khách đáp:

– Thành hình Hà thủ ô là một món thuốc già có thể cải lão hoàn đồng, tuy nó đã hóa thành ông già, mà nó vẫn còn tinh nghịch như trẻ con, còn nhân sâm tinh thì tư cách hãy còn trẻ con lắm, tuy nó cũng đã thành hình người, nhưng một nửa nó xấu xí trông không ra hình người.

Tiểu Hồng chưa nói dứt, thì đã bị Công Tôn Vi Ngã tóm tóc cười giọng quái dị và nói:

– Con nhãi này, mi đánh lừa Thanh tử của mi, cái gì là Hà thủ ô, cái gì là nhân sâm tinh, người tưởng người cha già này không hay sao? Mi nói lão già này với Nghiêm Mộ Quang phải không?

Tiểu Thanh mới vỗ nhẽ, quát mắng lia lịa và giơ tay ra thọc nách Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng cười khan khách van lơn xin lỗi hoài, rồi lớn tiếng nói tiếp:

– Thanh tử hãy nghe muội nói đã, tuy tiểu muội đem cha ra nói đùa, nhưng hai vị thuốc ấy quả là linh dược duy nhất để chữa cho chủ nhân chúng ta.

Tiểu Thanh mới chịu ngừng tay, không thọc nách nữa mà hỏi tiếp:

– Được, Hồng muội cứ nói đi, nếu không nói ra được lý do tương đương thì ngu tử không tha thứ cho đâu

Tiểu Hồng nhìn Công Tôn Vi Ngã bĩu môi và hỏi:

– Sao cha lại chưa buông tay con ra, con có phải là người lấy cung vàng và tên thân của người ta đâu. mà cha cứ tóm tóc của con như thế?

Vi Ngã gượng cười buông tay ra, Tiểu Hồng lớn tiếng đứng đắn nói tiếp:

– Tiểu muội nhận thấy sở dĩ Lệnh Hồ cô nương với Âm cô nương chán nản như vậy là vì hai việc mà nên.

Tiểu Thanh nhìn Tiểu Hồng và nói tiếp:

– Hai việc gì tiểu muội nói đi.

Tiểu Hồng mỉm cười đáp:

– Hai cô nương chán nản là vì được tin Nghiêm tướng công đã chết, nên đã đoạn tuyệt mọi tình duyên để cố công nuôi nấng dạy bảo con của tướng công, mong nó sau này làm rạng rỡ tổ tiên nhà họ Nghiêm và trở nên một nhân vật ưu tú của võ lâm.

Tiểu Thanh gật đầu nói tiếp:

– Con bé này nói cũng có lý.

o o o